

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΗ

Πᾶσα αἴτησις δεκτὴ ὑπὸ ἰδιαι-
τέραν συμφωνίαν.

Αἰτήσεις ἀπευθυνταί :
Ἐφημ. « Ἀνάστασις » Ἀργοστολίου.

Συγγραφεύς

Μ. Σ. ΑΝΤΥΠΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Ἔτος . . . Δραχ. 10.

Ἀλλοδαπῆς Φραγ. 10.

*Ἐκδίδεται κατὰ Σάββατον.

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

Ὁ Ἄσθρ ὕψουτο πρὸς Ἀνατολὰς σπινθηροβολῶν,
οἱ Σοφοὶ μάγοι ἠκολούθουν τὸν φωτοδόλον ὁδηγὸν των
κομίζοντες λίθων, χρυσὸν καὶ σμύρνα εἰς τὸν Βασιλέα
τῆς Ἀληθείας καὶ τῆς Ἀγάπης. Ὁ Ἡρώδης ἐξύπνη-
σεν περοβισμένος καὶ ὑπὸ τὸ μεϊδίωμα κρύπτων τὴν
μάχαιραν—ἴδιον τοῦτο τοῖς Βασιλεῦσι καὶ Ἀρχόντοις—
Ἡ Μαρία ὠχρὰ χωρὶς νὰ ἐξασθενήσῃ ἢ λαμπρότης αὐ-
τῆς, ὠραία, ὡς ἡ ἱερά παρθένος προχωρεῖ μὲ σταθερὸν
πόδα εἰς τὸν δρόμον τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρωπίνου γέ-
νους, βαδίζει διὰ τῶν ἀτραπῶν τῆς δοκιμασίας καὶ τῆς
φρίκης πλήρης θάρρους, ὡς νὰ εἶχεν ἀκούσει τῆς φωνῆς
τοῦ Θεοῦ, ἔτοιμος νὰ δεῖξῃ τὴν καθαρότητα καὶ τὴν
ἀκρίτητα αὐτῆς.

Πλανωμένη οὕτω μὲ τὸ βῆμα σιγηλὸν ἐφθασεν ἵτην
ταπεινὴν καλύβην καὶ μὲ τὸν θρίαμβον ἀποτυπωμένον
ἐπὶ τοῦ καθαροῦ αὐτῆς προσώπου ἀφῆκε νὰ πέσῃ ὁ Θεὸς
εἰς τὴν Φάτιν τῶν Ἀλόγων.

Ὁ παρήγορος ἡμέρα, ὡ ὦρα ἱερά, εἰς ἕκαστον δευ-
τερόλεπτον τῆς ὁποίας ὁ νοῦς μου διανοίγει ἀπειρομέ-
γεις φωτὸς ὀρίζοντας, χρυσὰς σφαῖρας καὶ φωτοδόλους
νήσους γλυκύτητος καὶ ἁρμονίας!

Χαῖρε ὦ Παρθένε, ἥτις ἐβάστασες εἰς τὴν μήτραν
Σου τὴν Ἀτλαντα ὅστις ἔφερεν ἐπὶ τῶν ὤμων Του τὸν
Οὐρανὸν τῆς ἀγάπης.

Χαῖρε, ὦ ἔκπαγλε Μῆτερ, ἥτις ἐθήλασες εἰς τὰ
στήθη Σου τὸν μεγάλον Κατακτητὴν τῆς καρδίας!

Ὁ αἱματοβαμμένος χιτῶν καὶ ὁ γυμνὸς Σταυρὸς
τοῦ Υἱοῦ Σου, Παναγία, εἶπε ἡ ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ καὶ ὁ
ΠΑΡΘΕΝΩΝ τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς Δικαιοσύνης πρὸ
τῶν ὁποίων μέλλει ἡμέραν τινὰ νὰ καύσῃ σύμπασα ἡ
Τυραννομένη Ἀνθρωπότης τὸν Λίθων καὶ τὰ σμύρ-
να εἰς ἐνδειξὴν ὑπερτάτης λατρείας πρὸς τὸν μεγάλον
ΕΠΙΔΑΝΑΣΤΑΤΗΝ τὸν κηρύξαντα τὴν Παγκόσμιον

Ἐλευθερίαν—Ἰσότητα—Ἀδελφότητα.

Ὁ Μεγαλοπρεπέστατε καὶ Γλυκώτατε Χριστέ μου
πόσον ὑπῆρξες ἀγαθὸς! καὶ μυστηριώδης.

Ἐγενήθης ἐν τῷ Σταύλῳ καὶ κατώκησες εἰς τὰς
καρδίας, ἀντὶ πορφύρας καὶ σπάθης, ὠπλισθῆς τὸ Φραγ-
γέλιον καὶ τὸν Κάλαμον καὶ διὰ τούτων χθὲς ἔθραυσες
τοὺς προαιωνίους δεσμοὺς τοῦ σκοτοῦ καὶ τῆς ἀμα-
θείας, αἴθριον δὲ θὰ κρημνίσῃς τοὺς θρόνους τῶν Και-
σαροβασιλέων καὶ θὰ ἐκμηδενίσῃς τὸ κράτος τοῦ Χρυ-
σοῦ!

Πόσον τὰ ἔργα Σου εἶνε τέλεια!

Πόσῃ λάμπῃ ἔχυσες ἐν τῷ μέσῳ τῆς Κοινωνικῆς
νυκτός.

Ἡ Γέννησις Σου Χριστέ μου διοίνηξεν τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς τῶν θνητῶν καὶ ὡς φῶς γλυκὺ ἐθέρμανε καὶ ἐζω-
ογόνησε τὴν ἀπηλπισμένην ψυχὴν τῆς ὀρφανῆς καὶ
τὴν πληγωμένην τοῦ ἐγκαταλειμένου παιδὸς καρ-
δίας.

Ἡ γέννησις Σου Ναζωραῖε ἐνέπνευσε τὸν ποιητὴν
ἐν τοῖς « Ἀνατολικῶς » νὰ Σε ψάλλῃ ὡς ἐξῆς.

Τὸ βλέμμα μου εἰσέδουε πέραν τοῦ κόσμου τούτου,

Τὰ δάση δὲ καὶ τὰ βουνὰ καὶ σύμπασα ἡ φύσις

Ἐν ἀσφραῖ ψιθυρισμῷ ἐφρίνεντ' ἐρώτῳσα

Τῶν θαλασσῶν τὰ κύματα τοῦ οὐρανοῦ τὰ φῶτα

Καὶ οἱ ἀστέρες οἱ χρυσοὶ μυρίαὶ λεγεῶνες

Μεγαλοφώνως καὶ σιγᾷ, μ' ἀπείρους ἁρμονίας,

Ἔλεγον ὅλοι κλίνοντες τὸ πύρινόν των στέμμα,

Καὶ τὰ γλαυκὰ τὰ κύματα ἄπερ οὐδεὶς διέπει.

Οὐδεὶς κρατεῖ, προσκλίνκντα τὰς ἀφροέσσας ἄκρας

Ἔλεγον — εἶν' ὁ Χριστὸς, ΜΟΝΟΣ ΣΩΤΗΡ πασχόντων

ἀδυνάτων.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΥ ΕΠΙΣΤΡΑΤΟΥ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

Α1 Σ5 Φ4.0014.Υ10037

ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΣ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΙ.

(συνέχεια)

Αὐτοὶ συγγέουσι τὰ φαινόμενα πρὸς τὰ ὄντα, τὴν σκιάν πρὸς τὴν πραγματικότητα, καὶ τοὺς τύπους πρὸς τὴν οὐσίαν, ἐνῶ ταῦτα εἶναι ἐξωτερικαὶ ἐκδηλώσεις καὶ συμβολικαὶ παραστάσεις τῆς τυπικῆς ἐκκλησίας δηλωτικαὶ ἐνοσιῶν πνευματικῶν εἰς ἃς ἀνέρχεται τις βεβαίως διὰ τῶν τύπων, οὐχὶ ὁμως ὅτι οἱ τύποι αὐτοὶ καθ' ἑαυτοὺς θεωρούμενοι ἔχουσιν ἀξίαν τινα. Ὅταν λοιπὸν στηρίζωμαι ἐπὶ μόνων τῶν ἐξωτερικῶν τύπων καὶ ἐκ τῆς τηρήσεως ἢ ἀθετήσεως τούτων ἐξαρτῶ τὴν ἠθικὴν σωτηρίαν ἢ ἀπώλειαν τῆς ψυχῆς μου, τότε εἶμαι προληπτικὸς καὶ δεισιδαίμων καὶ οὐσιωδῶς εἰδωλολάτρης.

Ὅταν τὴν ἄψυχον εἰκόνα ὑπερτιμῶ τοῦ πρωτοτύπου, τοῦ δι' αὐτῆς παριστανομένου ἐμφύχου ὄντος, εἶμαι τότε εἰδωλολάτρης! Ἡ ἀκριβέστερον εἰπεῖν, ὅταν δὲν ἔχω μορφώσῃ ἰδέαν περὶ τῆς ὑπερέχου ἠθικῆς ἢ πνευματικῆς ἀξίας τοῦ δι' αὐτῆς εἰκονιζομένου θεοῦ προσώπου, ἢ τὰς ἐντολάς αὐτοῦ καὶ ὑποθήκας ἀθετῶ καὶ παραβαίνω εἴτε ἐν τῷ ἀτομικῷ, εἴτε ἐν τῷ πρακτικῷ καὶ κοινωνικῷ βίῳ, εἶμαι τότε εἰδωλολάτρης! Ἀσπάζομαι καὶ περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι τὴν ἄψυχον εἰκόνα, γονυπετῶν καὶ σταυροκοπούμενος ἐνώπιον αὐτῆς χωρὶς ὁμως οὐσιωδῶς νὰ ἀσπάζομαι τὰς ἀρετὰς ἢ νὰ τηρῶ ἐν τῷ βίῳ μου τὰς ἐντολάς τοῦ δι' αὐτῆς εἰκονιζομένου θεοῦ διδασκάλου καὶ Σωτῆρος, εἶμαι τότε Φαρισαῖος εἰδωλολάτρης! Νηστεύω λ. χ. δις τῆς ἐβδομάδος, ἢ μᾶλλον ἀντὶ κρέατος εἰσάγω εἰς τὸν στόμαχόν μου φαγητὰ νοστιμώτερα μὲν καὶ ἐρεθιστικώτερα ἀλλὰ κακοχώνευτα καὶ βλαπτικὰ, σὺν τῇ προληπτικῇ ἰδέᾳ ὅτι ἐπραξά ἔργον θεάρεστον, ἀλλὰ δὲν νηστεύω ἅμα ἠθικῶς καὶ πνευματικῶς, δηλαδή δὲν χαλιναγωγῶ τὰς ὁρμὰς τῶν παθῶν μου, δὲν ἀπέχω τοῦ πάθους τῆς φιλαργυρίας καὶ πλεονεξίας, ἢ ἔχω ἄλλας ψυχικὰς κακίας οἷαι εἰσὶν ὁ φθόνος ὁ δόλος καὶ ἡ ὑποκρισία; Ἐκτὸς τοῦ τίτλου τοῦ εἰδωλολάτρου ἢ τοῦ προληπτικοῦ καὶ δεισιδαίμονος προσποκτῶ τότε καὶ τὸν ἐπίσηλον τίτλον τοῦ γνήσιου ἀπογόνου ἢ κληρονόμου τῆς Ἰουδαϊκῆς καὶ Φαρισαϊκῆς φυλῆς. Εἶμαι οὐδὲν ἄλλο ἢ γνήσιος Φαρισαῖος, χριστιανὸς πρὸς τὸ θεαθῆναι, ἤτοι ὑποκριτὴς καὶ Θεομπαίκτης καὶ ἀγύρτης πρώτης δυνάμεως!

Τοὺς τοιοῦτους ψευδοφιλακολούτους, πλάνους καὶ θεομπαίκτας, πράγματι δὲ καὶ ἀληθεῖα ὑποκριτὰς, ὁ λαὸς ἐνταῦθα ἀποκαλεῖ τακουνάδας, χωρὶς ὁμως νὰ γνωρίζῃ τὸ ἱστορικὸν τῆς προσωνομίας ταύτης, ἣτις καθὰ ἤκουσαμεν, ἀπεδόθη εἰς τοὺς ὀπαδοὺς φανατικοῦ τινος, θρησκολήπτου καὶ σφόδρα Ἀγαθαγγελιστοῦ ὀνόματι Κοσμά Φλαμιᾶτου Κεφαλλῆνος, ὅστις ἄμοιρος θεολογικῆς μαθήσεως, ἐπιστημονικῶς ἀμόρφωτος καὶ ἀστοιχείωτος, κατόρθωσε παραδόξως πῶς νὰ ἐλκύσῃ τὴν εὐνοίαν τοῦ

δαινοῦ ῥήτορος τῆς Ἐκκλησίας καὶ διαστήμου θεολόγου Κωνσταντίνου Οἰκονόμου τοῦ ἐξ Οἰκονόμων.

Ὁ Κοσμάς οὗτος Φλαμιᾶτος, ζῆλον ἔχων θρησκευτικὸν ἀλλ' οὐ κατ' ἐπίγνωσιν, φανατικὸς δὲ μᾶλλον καὶ φαντασιόδοξος, ἀλλ' ἀρσιωμένος εἰς ἄκρον εἰς τὰ τῆς ἐξωτερικῆς λατρείας καὶ τῶν θρησκευτικῶν διατυπώσεων ἃς ὁ κοινὸς λαὸς ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀσυνειδήτως ὄλωσ καὶ τυφλῶς ὁμμασιν ἀκολουθεῖ, κατόρθωσε διὰ τοῦ μέγρι φανατισμοῦ—οὐχὶ βεβαίως λογικοῦ—ζήλου αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς δῆθεν καταδικωμένης τότε Ὀρθοδοξίας νὰ προσελκύσῃ πολλοὺς φανατικοὺς ὀπαδοὺς καὶ ἐν Πάτραις καὶ ἐν Κεφαλληνίᾳ, ὧν τινὲς πορευόμενοι ὅπως ἐκκλησιασθῶσιν, ἔφερον βαρῆα ὑποδήματα μετὰ πτέρνας ἢ πακούνιου ἀναλόγου, ἐκ δὲ τοῦ κρότου ὃν ἐποίουν περιπατοῦντες ἀπεκλήθησαν τακουνάδες. Ὁ λαὸς βλέπων αὐτοὺς στοιχηδὸν καὶ μετὰ φαρισαϊκῆς ἐπιδειξέως καὶ κομπορρημοσύνης πορευομένους εἰς τὸν ναόν, ἀκούων δὲ καὶ τὸν ἐκ τῶν βαρέων ὑποδημάτων καὶ τακουνίων ποδόφρον ἐλεγεν: Ἰδοὺ οἱ τακουνάδες πᾶνε ἵστην ἐκκλησιά τους, ὡσεὶ ἐλεγεν: Ἰδοὺ τίνι φαρισαϊκῷ τρόπῳ πορεύονται οἱ ὑποκριταὶ οὗτοι εἰς τὸν ναόν! Ἐκτοτε ἢ προσωνομία αὕτη παραπλησία πρὸς τὴν τοῦ ὑποκριτοῦ, ἀπεδόθη εἰς τινὰς ἐνταῦθα σφόδρα φιλακολούθους καὶ τυπικοὺς χριστιανούς.

Ἡ λέξις λοιπὸν τακουνάς εἶναι παρεμφερὴς πρὸς τὴν τοῦ ὑποκριτοῦ, καθὼς ἡ λέξις καλαμαρᾶς πρὸς τὴν τοῦ δοκησιόφρου ἢ ἐπαιρομένου ψευδολογίου ἢ καὶ ἀπλῶς πρὸς τὴν τοῦ διδασκάλου ἢ τοῦ ἐνδιατρίβοντος περὶ τοὺς ξηροὺς κανόνας τῆς γραμματικῆς.

Οἱ τακουνάδες οὗτοι ἐκκλησιάζονται τακτικῶς, σαυροκοποῦνται πέραν τοῦ δέοντος, γνωρίζουσιν ἐκ στήθους πολλὰ ῥητὰ τοῦ Εὐαγγελίου, τοῦ ἀποστόλου Παύλου καὶ ἄλλων ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων, καθὼς καὶ ὕμνους ἐκ τῶν Μηναιῶν, Ἀνθολογίων, Παρακλητικῶν, Τριψιδίων, Οἰκων, Κοντακίων κλπ.—κρατοῦσι τὴν ἰσοφωνίαν παρὰ τοῖς ψάλταις, ἐκτελοῦσι τὸ μέρος τοῦ κανονάρχου ἢ καλανάρχου, ἔχουσιν ἀκριβῆ γνῶσιν ὄλων τῶν ἐροτῶν, ἀμάρτημα ἠγοῦνται ἐὰν δὲν λάβωσι τὸ ἀντίθετον ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ ἱερέως, κοινωνοῦσι συνεχῶς τοῦ ἔτους, φιλοῦσιν ἄχρι φανατισμοῦ τὰς πανηγύρεις, τινὲς τούτων ἐνδύονται πενιχρῶς κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς μεγάλης τεσσαρακοστῆς ἰδίᾳ κατὰ τὴν μεγάλην ἐβδομάδα, τέρπονται καὶ εὐφραίνονται ἀκούοντες τὸν ἐκκωφευτικὸν ἦχον τῶν κωδῶνων, εὐρίσκονται ἐπὶ κεφαλῆς προκειμένου νὰ δαφνοστολιστῇ ἢ μυρτοστολισθῇ ὁ ναὸς, ἀναρτῶσι τινὲς τούτων εἰς τοὺς τοίχους τῆς κατοικίας αὐτῶν πινάκια ἐν οἷς εἰσὶν ἀναγεγραμμένα κεφαλαῖώδετι γράμμασι ῥητὰ ἐκ τε τῆς παλαιᾶς καὶ Καινῆς Διαθήκης, κατὰ μίμησιν τῶν Φαρισαίων οἵτινες συνέγραπτον τὸν Δεκάλογον εἰς πιττάκια (πνία ἢ δέρματα), τὰ ὅποια ὀνόμαζον φυλακτῆρια καὶ περὶ τῶν ὁποίων ὁ Χριστὸς εἶπεν ὅτι: « Πάντα τὰ ἔργα αὐτῶν ποιοῦσι πρὸς τὸ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Θεοθήναι πλάτύνουσι θε τὰ φυλακτήρια αὐτῶν κλπ.» (Ματθ. χγ'.)

Ταῦτα καὶ τοιαῦτα τὰ πρὸς τὸ θεοθήναι φαρισαϊκὰ ἔθιμα καὶ ἔργα τῶν φιλακολούθων τούτων πλὴν ὅλων τυπικῶν χριστιανῶν, τὰ ὅποια βεβαίως δὲν θὰ ἦσαν ἀξιοκατάκριτα, ἐὰν ἀκολουθοῦντες καὶ ἀσπαζόμενοι ταῦτα, δὲν ἐκάλυπτον διὰ μέσου αὐτῶν τὰ ἔσωθεν τῆς ψυχῆς αὐτῶν μεστῆς οὔτης ἠθικῆς ρυπαρότητος καὶ ἀκαθαρσίας, καὶ ἐὰν διὰ μέσου τῆς ἀκριβοῦς τηρήσεως τῶν θρησκευτικῶν τύπων, δὲν ἐσκόπουσαν νὰ ἐξαπατῶσι τὴν κοινωνίαν ἢ μᾶλλον τοὺς εὐπίστους ἢ ἀνοήτους πρὸς μείζονα ἐπιτυχίαν τῶν ἀτομικῶν αὐτῶν, ἰδιοτελῶν καὶ κερδοσκοπικῶν σκοπῶν.

E. K.

ΑΙ ΚΙΛΙΑΙ ΛΙΠΕΣ.

Ἡμεῖς κ. Δήμαρχε ἐγκαίρως ἐπηγέσαμε τὴν ἀνεργίαν Σας συνειπεία τῆς ὁποίας ἐστάλη τὸ ἀνωτέρω ποστὸν πρὸς περιθάλψιν τῶν εὐλογιόντων καὶ καταστολῆν τοῦ ἀνθρωποκτόνου τούτου νοσήματός!

Δυστυχῶς εἴμεθα ἀναγκασμένοι νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἦτο ἀνθρακὸς ὁ θησαυρὸς μας.

Τὶ κάμνεις βρὲ εὐλογημένε τόσον καιρὸ ; μὴ ἐσυνείθισες ἀπὸ τὰ δικά σου ποῦ τὰ καταχωνιάζεις ὅσον ἡμπορεῖς βαθύτερα καὶ ἔλαβαν καὶ αὐτὰ τὴν ἰδίαν τύχην; σοῦ πονεῖ δηλ. νὰ τὰ διαθέσῃς διὰ τὸν προορισμὸν τους ;

Στὸ Ἀργυροτόλι οἱ παθόντες πτωχοὶ ἐκ τοῦ νοσήματος τούτου εἰσὶν γυμνοὶ καὶ ξεπαγιάζουν τὰ παιδιὰ τους ἀπὸ τὸ κρῦο διότι ὅτι εἶχον τὸ ἐκάψετε ἵνα μὴ μεταδοθῇ τὸ νόσημα, ἄλλοι ἐξ αὐτῶν εἶνε εἰς τὴν ἐσχατὴν ἀνάγκην καὶ ἐνδειαν, στὰ Λειδινατὰ ἀποθνήσκουν 5-6 τὴν ἡμέραν καὶ οἱ ἀθνεοῦντες πεινοῦν καὶ κρουῶνουν, στὴν Ἀγίαν Θέκλην, Δαυγάτα, Θηναίας κ.τ.λ. τὸ ἴδιον, καὶ τοῦ λόγου Σου κάμνεις τὰ προκαταρκτικὰ Σου σχέδια τὰ ὅποια ἐλπίζομεν νὰ τελειώσουν ὅταν θὰ εἶνε ὅλη ἡ Κεραλληνία εὐλογιασμένη καὶ ὅλοι οἱ εὐλογιασμένοι πεθαμένοι, καὶ Σὺ ἔτοιμος γιὰ τὴν Εὐρώπην.

Ἐρεῖς τί συμπεραίνω κ. Δήμαρχε, ὅτι ἂν πάῃ καὶ καταλάβω μία σπιθαμὴ εὐλογίας ἐπάνω μου, θὰ σὲ ἀρπάξω ἀπὸ τὴ μέση νὰ Σὲ φιλῶ στὰ μάτια καὶ στὸ στόμα ἀπὸ τὴν χαρὰν μου τὴν πολλήν.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ἀμέσως μὲ τὴν ὑποτίμησιν τῆς βροέλλας τοῦ ἐλαίου εἰς 38 δραχ. ὑψώθη τὸ εἶλαιον εἰς 4,50 ἢ παλιότερα ἀπὸ 3, 80—400 ποῦ ἦτο πρῶτον, δύνανται τέλος νῦν νὰ ἐξαγαγῶσι οἱ μικροῦμποροὶ ἔλαιον, καὶ τοῦτο δύνανται νὰ συναγωνισθῇ τὰ λοιπὰ τῆς Ἑλλάδος ἔλαια καὶ συνεπῶς αὐξάνουσι τῆς κερτακλώσεώς του θὰ αὐξήσῃ καὶ ἡ ἀξία του ἢς συνέπειαν εἴσεται ἡ εὐρωστία χωρικῶν καὶ ἀγορᾶ; καὶ ταύτης

ἀποτέλεσμα ἡ εὐφροσύνη τῆς Κεραλληνίας.

Συγχαίρομαι τὴν ἐπιτροπὴν καὶ τὴν παρακαλοῦμε νὰ μὴ παύσῃ ἔχουσα ἀγρυπνοῦν τὸ ὄμιλιν καὶ νὰ ἔχη ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ μεριμνῶν δι' ἀναξιοπαθοῦντα λαὸν εὐεργετῆ τὴν ἐνθρώπων συνείδησιν».

— Τὰ σπύρτα (κιάκια) δὲν ἔχουν ἐπάνω των φώσφορον καὶ ἐνεκεν τούτου ἀναγκάζεται ὁ κοσμάκης νὰ χαλάῃ ἕνα κουτί σπύρτα διὰ νὰ ἀνάψῃ ὀλίγην φωτιά νὰ θερμάνῃ τῆς ξεπαγιασμένες σάρκας του πᾶσα εἶνε τὰ μέλη τῆς ἐφορίας ; Ἐ! Κοι ξυπνήσατε, δὲ τε αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν, θεραπεύσετε τὸ κακόν, ἰδέτε ποῦθε βρεῖ τὸ βουτσὶ καὶ ποῦθε κλέβετε τὸ φώσφορον.

— Αἱ ἐορταὶ ἐφθασαν, οἱ πλούσιοι παρήγγειλαν ἐκ τῆς Εὐρώπης παιγνίδια, γλυκύσματα, παντὸς εἶδους πράγματα περιττὰ διὰ νὰ περάσουν διασκεδαστικώτερα καὶ γλυκύτερα τὰς ἐορτάς, καὶ οἱ δυστυχισμένοι οἱ πτωχοὶ οὔτε ψωμάκι οὔτε ἕνα βρακί καὶ ἕνα πουκάμισο διὰ νὰ καλύψουν τὰς σκελετώδεις των σάρκας ! Δὲν θὰ γίνῃ κανένας ἔρανος, δὲν θὰ γίνῃ καμμιά ἐπιτροπὴ ἵνα συλλεξῆ κατὶ τί καὶ διὰ τοὺς πτωχοὺς καὶ τοὺς φυλακισμένους ;

— Καθὼς λέγεται πρὸ τίνος χρόνου ἡ ἐκτελεστικὴ ἐπιτροπὴ τοῦ Βαλκανικοῦ κληροδοτήματος ἀνήγγειλεν εἰς τοὺς ἐνταῦθα ἀντιπροσώπους τῆς ὅτι διαθέτει ἐκ τοῦ Κληροδοτήματος 200,000 δραχμὰς πρὸς διανομὴν εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ οἱ ἀρμόδιοι κύριοι ἐδῶθε ἀνήγγειλαν ὅτι δὲν ἀναλαμβάνουν τοιαύτην εὐθύνην καὶ ἐνώλησιν, δὲν ἤξεύρομεν ἐκτὴν ἡ διάδοσις αὐτῆ ἀληθεύῃ ἐὰν ὅμως εἶνε ἔτσι τότε δὴ τότε οἱ ἀνωτέρω θέλουσιν μ. π. α. γ. λ. α. ρ. ω. μ. α.

— Ἐ! Δεσπότη τί ἀποκοιμήθηκες; δὲν κουνεῖς λίγο τὴν πατερίτσα Σου νὰ κάμῃς τὴν ἀρχὴν μὴ ξεκουμπισθοῦν καὶ οἱ ἄλλοι ἄρχοντες καὶ πλούσιοι νὰ κάμετε κανένα κολλάϊ διὰ τοὺς πτωχοὺς καὶ τοὺς ἐν φυλακῇ ;

ΞΕΘΕΩΡΙΑ ΛΟΓΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΗΛΟΛΟΥΣΙΜΟ

ΠΟΥΡΙΤΑΝΟΥ ΚΑΙ ΠΑΡΑΚΡΟΥΩΝΤΟΣ.

ΠΟΥΡΙΤΑΝΟΣ. Κατ' ἐμὲ ὁ βλέπων τὴν ἀνθρωπότητα ἀνωθεν τῆς μητρὸς καὶ τῆς ἀδελφῆς καὶ ὁ ἀφιερῶνων τὸν ἑαυτὸν του εἰς ταύτην παρουσιάζει παθολογικὸν φαινόμενον.

ΠΑΡΑΚΡΟΥΩΝ. Αὐτὸ εἶνε βέβαιον καὶ ὀρθόν, ἀπόδειξις δὲ εἶνε οἱ Ἀπόστολοι, οἱ Μάρτυρες, οἱ Ἁρωεῖς κτλ. χειρότερο παθολογικὸ φαινόμενον, ἀπὸ ἐκεῖνο ποῦ ἐπαρουσίασαν ὁ Χριστὸς, ὁ Παῦλος, ὁ Ρῆγας ὁ Πατριάρχης καὶ ὅσοι ἠγνήθησαν τὸν ἑαυτὸν τους χάριν τῆς Ἀνθρωπότητος, δὲν δύνασαι νὰ εὐρῆς ! (ὀρίστε !)

ΠΟΥΡ. Ἰδίως ἐκείνος ὁ Χριστὸς πρέπει νὰ ἦχε μυαλὸ ἀπὸ κοῦδιν, ἀκόσως νὰ σοῦ λέγῃ ὅτι « Ὁὐκ. ἦλθε διακονηθῆναι ἀλλὰ διακονῆσαι » καὶ ὅτι « ἦλθε ἵνα δώσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ὡς λύτρον ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος ! »

ΠΑΡΑΚ. Βρέ-ε-ε ! ἔτσι λέει ἔ ; μὰ δὲ βρηρῆσαι, μαδὰ τὸν ἄκουσε κανένας, τὸν πῆραν γιὰ τρελλόν καὶ τοῦ πατήσανε οἱ συναδέλφοί μας καὶ οἱ συνομιλοὶ μας φτίσιμο καὶ κάρφωμα ποῦ δὲν ξεναγοῦρίζει περὶ νὰ πῆ τέτοιες ἀνοήσιες ποῦ νὰ τοῦ δώσωμε ὅλο τὸ Δραχισέδην μαζί μὲ τὸ τσέκ ποῦ ἐχάσαμε μετὰ ἀπὸ τὴν σπῆν μας.

ΓΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΠΟΥΡ. "Αχ! Δραγισέβη μου! Αχ! εκατοστάρυκα ἔχοντο ἀπιόντα, ἔχ! κρύο! βρρρ.

ΠΑΡΑΚ. Λοιπὸν τί ἄλλο τοῦ λέει;

ΠΟΥΡ. "Ὅτι ἡ ἀνθρωπότης ἔχει πολλές ἐλλείψεις καὶ πολλές ἀμωχτίας καὶ ὅτι εἶνε τὸ ἐσχάτον ὄριον τῆς ἀνθρωπίνης ἀγάπης καὶ ὅτι ἀφοῦ δὲν τὴν γνωρίζει ὁ ἄνθρωπος πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ τὴν ἀγαπήσῃ;

ΠΑΡΑΚ. Πολὺ σωστά, πῶς μπορεῖ λόγου χάριν νὰ ἀγαπήσωμε τὸ Σοσιαλισμὸ ἀφοῦ ποτὲ δὲν τὸν εἶδαμε ἢ πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ ἀγαπήσωμε τοὺς ὁμοίους μας ἀφοῦ ἔμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν μας εἶνε τὸ μαῦρο μανδύλι τοῦ ἐγωϊσμοῦ καὶ τῆς κηχίας καὶ τοῦ ἀτομισμού, ἢ πῶς ἤμπορεῖ νὰ ἐπιζητήσωμε τὸ γενικὸν συμφέρον ἀφοῦ οὐδέποτε ἐγνωρίσαμεν ἄλλο τι ἀπὸ τὸ σαρκίον, τὰς ἐκλογὰς καὶ τὸν κώδικα, ἐπομένως συμπεραίνομεν ὅτι ὅσοι σκέπτονται καὶ πράττουν ἀντιθέτως εἶνε παθολογικὰ φαινόμενα (ἄφεριμ!)

ΠΟΥΡ. Αὐτὸς ὁ "Α ν α μ ο ρ ω τ ῆ ς λέγει ἕνα σωρὸ ἔνοησίας, πῶς οἱ ἄνθρωποι πρέπει νὰ ἴναι ὅλοι ἀδελφοί, καὶ νὰ κηταργηθοῦν οἱ πόλεμοι καὶ αἱ πατρίδες καὶ αἱ κηνωτικαὶ διαίρεσεις καὶ νὰ βησιλεύσῃ ἡ ἐργασία καὶ ἀγάπη καὶ νὰ ἴναι ἐλεύθερος καθένας νὰ πιστεῦῃ ὅτι θέλει καὶ νὰ κάμη ὅτι θέλει, ἀρκεῖ νὰ μὴ βλάπτῃ τοὺς ἄλλους.

ΠΑΡΑΚ. Μωρ' ἔτσι λέει στὸ θεὸ Σου; βέε τὸν παλαηάρη! λοιπὸν;

ΠΟΥΡ. Λοιπὸν, αὐτὸ φίλε μου σημαίνει περιορισμὸν καὶ μηδένησιν καὶ ἀποτελμάτωσιν τῆς ἀτομικῆς βουλήσεως καὶ τῆς συνειδήσεως καὶ τῶν . . . κούφων κεφαλῶν μας!

ΠΑΡΑΚ. θέλει δηλ. νὰ κηταργήσῃ τὰ μεσότοιχα ποῦ χωρίζουν τὴν ἀνθρωπότητα, τὴν πατρίδα καὶ τὴν θρησκεία, δηλ. ἤμπορεῖ νὰ ἴσαι καὶ Τοῦρκος καὶ Ἰνδὸς καὶ Ἀβυσινὸς καὶ ὅτι διάλογο θέλεις ἀρκεῖ νὰ ἴσαι φίλος τῆς δικαιοσύνης τῆς ἰσότητος τῆς ἐλευθερίας καὶ νὰ ἀγαπᾷς τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτὸν! ἐδῶ ἔγκεινται οἱ Νόμοι καὶ οἱ προφήται λέγει ὁ Ναζωραῖος! ἔτσι δὲ λέει, ἔ; αὐτὰ ἔνοεῖς πὲς μου πουριτανέ μου.

ΠΟΥΡ. Αὐτὰ μάλιστα, ζητεῖ μωρὲ παιδί μου οἱ ἐργᾶται νὰ ἔχουν κηλὸ φηκτὸ καλὰ βούρα νὰ σπουδάζουν τὰ παιδιὰ τους καὶ αἱ θυγατέρες τους νὰ ἴναι σὰν ἀρχοντοπούλες καὶ αἱ πτωχαὶ γυναῖκες καὶ αἱ ὄρφανα νὰ μὴ γίνωνται ἐκ τῆς ἀνάγκης ὑπηρετριαὶ εἰς τοὺς πλουσίους καὶ ὕστερα ἀπὸ τὰ Ἀρχοντικὰ τους νὰ πηγαίνουν στὰ πορνεία!

ΠΑΡΑΚ. Ἀκούς ἐκεῖ! καὶ μαδὰ μπορεῖ νὰ γίνουσι αὐτὰ, ὕστερα πῶς θὰ κάμουμε γιὰ δούλους καὶ γιὰ δούλες, γιὰ χαμάληδες γιὰ κηκρητιάδες, ἀκούς! Κάτω ὁ Ἀναμορφωτής Κάτω-ω-ω-ω.

ΠΟΥΡ. Μὴν ἐρεθίζεσαι, δὲν τὰ λέει ἀπὸ κηχία του, ἀλλὰ ἔτσι γιὰ νὰ μπουρλάρῃ, μήπως δὲν κηταλαβκίνει καὶ αὐτὸς πῶς ὅλα ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸ π ε π ρ ω μ έ ν ο τὸ μ ο υ σ ο υ λ μ α ν ι κ ὸ κ ι σ ι μ έ τ ι καὶ ὅτι ἐπομένως ἡ πείνα, ἡ γυμνία, ἡ ἐργασία, ἡ δουλεία, ἡ πορνεία, ὁ φόνος, ἡ κληπῆ, εἶνε ἡ κληρονομία τοῦ Λαοῦ καὶ τῶν ἐργατῶν; μήπως δὲν γνωρίζει καὶ αὐτὸς ὅτι ἔτσι ἔγραψε ἡ μούρα τῶν ἐργατῶν νὰ ἴναι σ κ η μ έ ν ο ι καὶ ξ ε β ρ ά κ ω τ ο ι αἰωνίως; Ἐ! φίλε μου ὅσοι ἐργᾶται καὶ ὅσοι ἄνθρωποι θέλουν νὰ προδεύσουν καὶ προσπαθῶν νὰ ἀνορθώσουν τὴν θέσιν τους αὐτοὶ εἶνε τρελλοὶ, πρέπει νὰ εἶμεθα πιστοὶ εἰς ὅτι ἐβρήκαμε, πρέπει νὰ ἀνάβωμε φωτιὰ διὰ προστριβῆς καὶ νὰ φέγ-

γωμε μὲ λυχνάρια καὶ νὰ φορᾶμε κηδδες καὶ ὁ φτωχὸς καὶ ὁ ἐργάτης νὰ ἐγάνῃ πάντα τὴν σκῶφια του ὅταν διαβαίνει ὁ Ἀρχοντας Πουριτανὸς καὶ ὁ κόμης Παρακρούων! ὁ Σοσιαλισμὸς δὲν θὰ γίνῃ ποτὲ καὶ ἂν γίνῃ θὰ σπάσῃ τὴν κητκλειδα του ἐπάνω στὰ τρομερὰ βουνα τῆς βλακείας ποῦ ἐσωρεύθησαν εἰς τὸν κητκκαυμένον ἐγκέφαλόν μας.

ΠΑΡΑΚ. Θαυμάσια ὦ Πουριτανέ, ἀφοῦ τὸ λέγωμεν ἐστὶ κ' ἐγὼ ποῦ εἶμεθα οἱ νεοὶ προφήται καὶ οἱ σοφώτεροι ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀρχαίους καὶ συγχρόνους σοφοὺς, δὲν θὰ γίνῃ, δὲν θὰ γίνῃ ὁ Σοσιαλισμὸς, ἄς ἐργάζονται τόσο σοφοὶ ὡς πρὸς τοῦτο εἶνε ἄλλαλοι. Ἐὰν κητόρθωσιν νὰ ῖψουν τοὺς τίτλους, τὰ προνόμια, τὴν τυραννίαν, ἐὰν ὁ Χριστὸς διέλυσε τὰ σκῶτη ἐντὸς τῶν ὁποίων κηλιομένη ἡ συνείδησις τῆ ἡτο ἀδύνατον νὰ δῖδῃ τοὺς νέους ὀρίζοντας τῆς ἀληθείας καὶ ἀρετῆς, ἐὰν ὁ Ρουσσὸ καὶ ὁ Βολταῖρος ἐθραυσαν τὰς ἀλύττας δι' ὧν ἡτο δεσμευμένη ἡ ἐλευθερία τοῦ ἀτόμου, ἐὰν ἡ Γαλλικὴ ἐπκνάστασις ἐθεμελίωσε τὰ 90 0)0 τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως, ἐὰν ἡ Ρωσικὴ ἐπανάστασις μέλλει ἴσως αὔριον ἀνατρέπουσα τὸν κηλοσσόν τῆς Τυραννίας νὰ γίνῃ αἰτία γενικῆς συντριψέως ὅλων τῶν θράνων καὶ ἐξορίας ὅλων τῶν ἐστεμμένων ἐνόχων, ἐὰν αἱ σημειωθεῖται πηχκόσμια συνενώσεις καὶ ἀπεργίαι καὶ ἐφευρέσεις καὶ ἀνεκκηλύψεις, καὶ ἡ σὺν τούτοις τελειοποιήσις τοῦ ἀτόμου καὶ τῶν Κοινωνιῶν μέλλει ὅσον οὔπω νὰ βυθίσῃ εἰς αἰώνιον σκότος τὸ παρελθόν, ἐὰν ὅλα ταῦτα ἐγίναν, ἡσαν ἔτσι δὲ τυχαῖαι συμπτώσεις αἰτινες ὅμως θὰ σταμητήσωσι εἰς ἐδῶ καὶ μάλιστα κηθὼς ἡμεῖς κηνομεν ἴσως ἐπκνέλομεν ἐκεῖθεν ποῦ ἡρχίσκαμε, δηλαδή πηθνὸν ἡ ἀνθρωπότης νὰ θελήσῃ νὰ ἐπαναφέρῃ τοὺς Νόμους τοῦ Μεσαιῶνος καὶ τὸ μυαλὸ τοῦ Πουριτανοῦ τοῦ Κουάκρου καὶ ἐμοῦ τοῦ Παρακρούοντος.

ΠΟΥΡ. "Α! μὲ ἐστὶ ἀγκηπτε ὑπερβαίνεις τὰ ὅρια τῆς οὔτοπίας, ποτὲ ἐγίναν αὐτὰ, ποῦ τὰ διάβηκες, ὅλα αὐτὰ ποῦ εἶπες εἶνε τῶντι ἡ ἀνητροπή τοῦ σύμπαντος καὶ ἐπομένως ἔχεις λάθος, διότι ἐὰν ἐγίναν αὐτὰ ποῦ ἡσαν τόσο δύσκολα καὶ εἰς ἐποχὰς τῆσον σικτεινῆς καὶ ἀμηθείας πλητῆρεις, πρέπει ἀκρηδάντως νὰ πιστεύσωμε ὅτι ἡ αὔριον μᾶς ἐπιφυλάσσει τὴν συμπλήρωσιν τῶν τρομερῶν αὐτῶν γεγονότων ἡτις παρ' αὐτῶν τῶν ἀντιπάλων ὀνομάζεται Σοσιαλισμὸς!

ΠΑΡΑΚ. Μοῦ φκίνεται πῶς δὲν κηταλαβκάνεις τί σοῦ λέω ἢ μᾶλλον δὲν ἡσαι σὺ ὁ παλαιὸς μου φίλος καὶ σύντροφος, διότι ἐκτὸς τοῦ ὅτι δὲν μὲ ἔνοεῖς καὶ ἄλλα γράφα ἐγὼ καὶ ἄλλα σὺ, ὅταν ἡσο νέος ἐλέγεσο ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐλευθερίας ὁ ἔχων κηύρη τὴν κηρκλήν ἐν ἄλλης λέξεσι δὲν ἡσαι σὺ ὁ ἄλλοτ—μελανο—κέφαλος ἀφοῦ τώρα εἶσαι ὁ ἄνθρωπος τοῦ πεπρωμένου καὶ μὲ κηκῆν κηρκλήν ἡτοῦ ὁ κηκοκέφαλος!

ΠΟΥΡ. Τὸν κηκό σου τὸν κηκρὸ, λοιπὸν κηθε ὅτι ἐγὼ εἶχα κηραλήν καὶ συνείδησιν ἀρκετὰ χρόνια, πῶς τώρα δὲν ἔχω οὔτε τὸ ἐν οὔτε τὸ ἄλλο πὲς τα στήν ἡλικία καὶ στήν ἀπογοήτευσιν, Σὺ ὅμως εἶσαι κητεργάτης καὶ ἐπιτήδειος πάντοτε ἀφ' ἡς ἐγεννήθης καὶ θὰ ἐκκηλοθῆς νὰ ἡσαι εἰς αἰῶνα τὸν ἐπκντὸν τοῦ σῶτος. (Ἡ Κηνωμολογία ;)